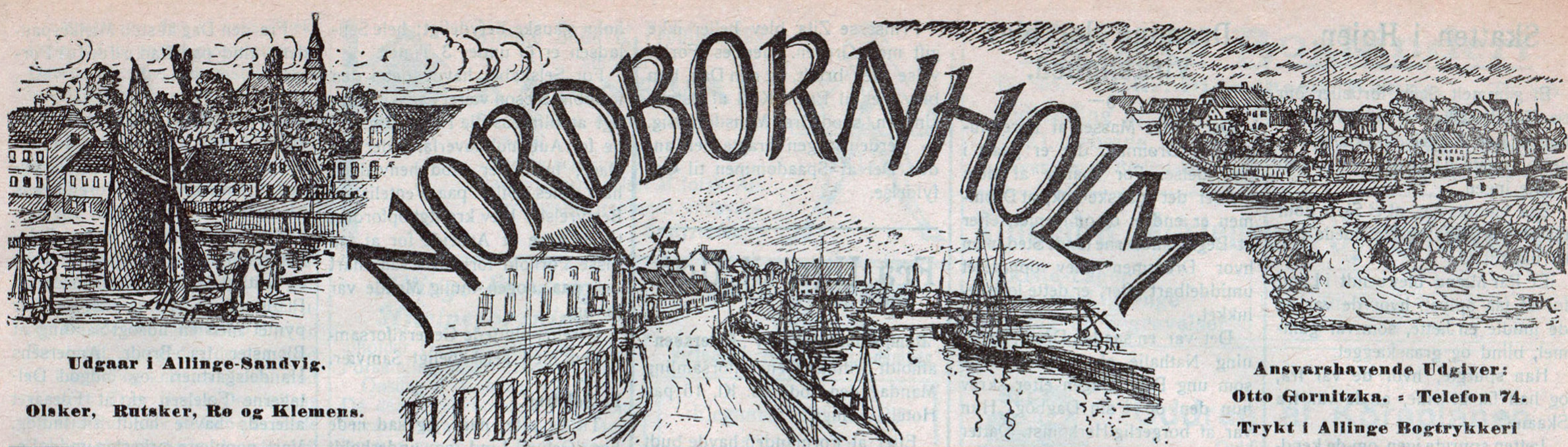

Nr. 315

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - - - - - 6 Ø.

Fredag den 2. Marts

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1934

Sin Faders Søn.

A M. K. Richart.

—0—

Fru Jenkins satte Tekoppen foran Sønnen og blev tøvende staaende ved Siden af hans Stol. „Naar Du er færdig, Bob“, sagde hun langsomt, „er der noget, jeg gerne vil sige Dig.“

Han satte rask Koppen fra sig og vendte sig om mod sin Moder. „Hvad er det Mor? — Er det noget med Mave?“

— „Nej — det er ikke noget med hende — Bob, det er din Far, der kommer hjem!“ Hun blev forskrækket ved Udtrykket i hendes Søns Øjne. Ved Braget af Bobs væltede Stol strakte hun beroligende Hænderne frem.

„Lad være Bob“, bad hun — „tag det ikke paa den Maade. — Det vilde i hvert Fald kun have været et Aarstid eller saa længere.“

Bob Jenkins havde aldrig let ved at finde Ord. Ligesom sin Fader var han en tavs Mand, nærmere ved Handling end ved Tale og hvis Vrede var af den rugende dumpe Slags. Som han nu gik forbi sin Moder og tog Hatten ned fra sin Knag, lød der intet Udbrud af Vrede, kun de sammenknebne Læber viste, at hendes Ord havde haft Virkning paa ham. Han var en høj, kraftig bygget Fyr med sort Haar og næsten barneblaa Øjne — Øjne, der lignede hendes, der stod og saa paa ham.

Ved Døren standsede han og saa sig tilbage. „Her kommer han ikke!“ sagde han, og selve Tonens Klanghed gjorde den truende.

„Hvor skal han da ellers gaa hen, Bob?“ sukkede hun, — „jeg ved godt, at Huset nu er dit, men hvor skal han ellers gaa hen? Du vilde dog ikke smide din Fader paa Gaden, vel? Han var dig en god Fader i femten Aar!“ Der var Bebrejdelse i hendes Tone og Hænderne bevægede sig nervøst under Forklædet. „Jeg har oplevet mange triste Ting“, vedblev hun, men aldrig havde jeg dog tænkt at skulle opleve den Dag, da mit Barn vilde vise sin Fader Døren.“

Bob slap Dørhaandtaget og gik ganske langsomt ind i Stuen igen. „Naa, saa han har været en god Fader, hvad?“ vrængede han. „Jo, jeg skal love for det! Vi er stolte af ham, ikke? — I ti Aar har jeg nu set Folk vende sig om efter mig paa Gaden, fordi min Fader var i Tugthuset for at have slaaet et Menneske ihjel. Og hvis Du bilder Dig ind, at jeg vil have en maskinklippet Tugthusfange luskende om i mit Hus — mit Hus“, gentog han, „saa tager Du mægtig Fejl. Han kommer ikke her.“

Taarerne kom frem i Moderens slørede Øjne, og hun fumlede i Lommen efter et Lommetørklæde. Hendes Søn saa irriteret paa hen-

de med den ubetænksomme Vrede vi Mennesker føler overfor dem, vi ved, vi har saaret.

„Du ved ligesaa godt som jeg, Mor“, vedblev han i en mildere Tone, at Maves Familie ikke saa meget som vilde se til mig, om han kom tilbage til os. Du ved, hvordan de er.“

„Mave vilde saamænd ikke give dig op, Bob, Hvis det drejede sig om hendes Far, opgav hun saamænd ikke. Alle og enhver ved, at det var et rent Ulykkestilfælde, det var jo et Skænderi, netop saadan et Skænderi, som dit Sind en Dag kan føre Dig ind i. Det var jo ikke noget Mord. Du ved jo godt, at Robert havde trukket sin Revolver, og det var hans Liv eller din Faders Og nu er han en gammel Mand — engam-

kasse, og Udraabere raabte op om deres glimrende Varer. Bob Jenkins gik langsomt gennem Mængden og skubbede i sin oplidsede Tilstand hensynsløst og brutalt Folk tilside, døv for alle dem, der raabte efter ham. Da han endelig traf Mavé, var hun ikke alene. To tre Pigebørn var sammen med hende og lige bag ved stod nogle unge Mennesker og talte til dem. „God Aften Mr. Jenkins“, sagde hun kniks. Bob lettede paa Huen og gik videre med dump Vrede og Skinsyge i sit Hjerte. Han kendte de unge Mænd. En af dem — en Mekaniker, som han selv, Elley, — havde længe været Rival hos Mavé og havde pralet af at vilde stikke ham ud.

Han gik ned af Gaden, saa intet af, hvad der foregik omkring

spøgefuld til de omstaaendes Forlystelse.

„Hør Bob“, sagde han spottende, „naar Du næste Gang skal ned der, hvor din Fader er, saa bed ham lave nogle Kurve til mig. Det gør de saa godt dernede. Og sig til ham . . . “ Men Bobs tunge Haand ramte ham under Hagen, og Elley gik i Stenbroen med et Brag. Nogle omstaaende bøjede sig ned over den stille Skikkelse. Mængden voksede i et Nu. Bob stod ved en Lygtepæl med Arme foldede. Skønt en Betjent kom hen imod dem, prøvede han ikke at komme bort. Men saa var der en, der kom hen til ham. „Løb din Vej — i en Fart. Han er død!“

Bob løb ikke. Han gik roligt ned i en Beværtning lige bagved, gik gennem Stuen, ud af Bagdø-

var Bob henne ved sin Mors Dør. Det bankede paa Gadedøren. Sig at jeg er ikke hjemme, hyiskede han hæst til Moderen, luk ham ikke ind.

„Han er ikke hjemme“, lød hendes rystende Stemme, som Svar paa et Spørgsmaal.

Hun vendte sig om mod Bob, men han var borte igen. Oppe paa sit Værelse rodede han sine Skuffer igennem. Da han havde fundet Revolveren, gik han forsigtigt forbi sin Moders Dør, klatrede op ad Loftstrappen og hen til Loftsvinduet. Der var fugtigt deroppe; det regnede. Revolveren lagde han ved Siden af sig paa Gulvet. Et eneste var han sikker paa, han vilde aldrig prøve den levende Død i Fængselet. Der stod en Mand paa den anden Side af Gaden og saa op. Huset var bevogtet. Nogen Tid efter holdt Regnen op, og Manden ligeoverfor satte sig paa et Dørtrin. Bob vogtede over alt, hvad han foretog sig. Han kunde høre sin Moder gaa frem og tilbage nedenunder. En pludselig Følelse af Skam over den nye Ulykke, han bragte over hende, fødtes i ham. Han, der selv havde været saa retfærdig og samme Aften havde nægtet sin straffede Fader et Hjem, han var en Morder!

Nu var Manden derovre borte! Det var et Dagry. Saa hørte han igen Moderen dernede, og han hørte Stemmer.

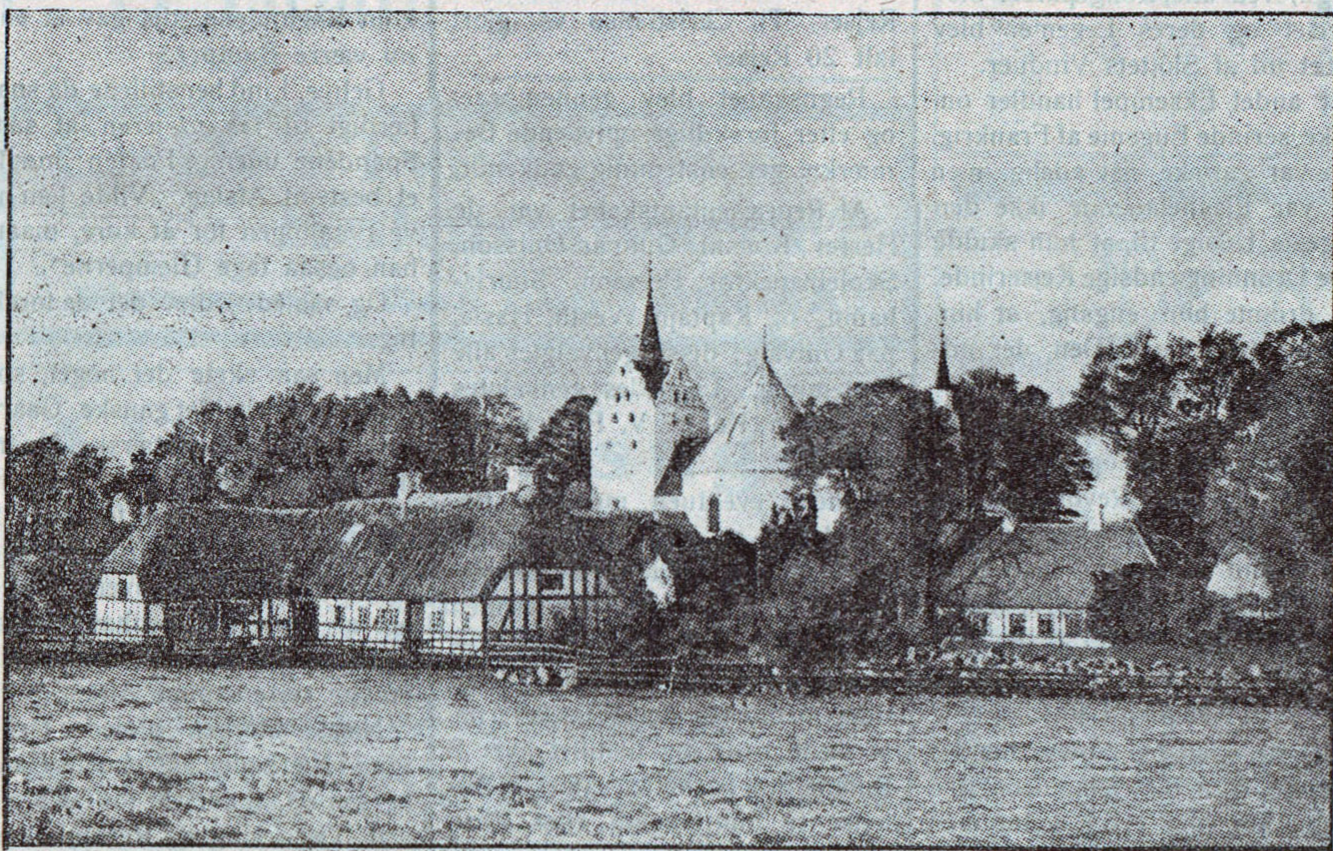
Han tog Revolveren og lyttede. Men der kom ingen op ad Trappen. Al den Ragelse, der fyldte Loftskamret, tog Form nu i det graa Dagslys. Han saa Ting, han ikke havde set i Aarevis. Der var den sjove høje Stol, og der var Buret, hvori hans Kaniner havde været. Og der var den røde Vogn, som hans Fader havde lavet til ham af en Trækasse. Vognstangen var væk og det ene Hjul laa paa Gulvet, men Bob kunde — tydeligt, som man undertiden kan se længst svundne Begivenheder — se sin Faders allerede den Gang noget graa Hoved, bøjede over Legetøj, mens han malede det med sine uøvede Fingre: Bob saa ud paa Gaden. Der var en Mand, der stod ligeoverfor, og saa over paa Huset. Bob aabnede Vinduet og fløjtede. Den anden satte Hænderne som en Raaber for Munden:

„Den halve Nat har jeg ventet paa Dig“, sagde han. „Elley er kommet til sig selv igen. Han er gaaet hjem.“

Revolveren faldt paa Gulvet.

Da Bob kom ind i Køkkenet, var Frokostbordet dækket. Bobs Øjne faldt paa en bøjet Skikkelse i en Stol ved Ilden. Han gik lige hen til Manden og lagde sine Hænder paa den bøjedes Skuldre:

„Velkommen hjem, Far“, sagde han med Graad i Stemmen — „velkommen hjem!“

Et Parti fra Horne paa Fyn. I Baggrunden ses den skønne og ret ejendommelige Kirke. Billedet har vi laant fra det smukke Værk „De fynske Øer“, som Danmarks Naturfredningsforening har udgivet.

mel Mand, Bob.“

Hun sank sammen i en Stol ved Siden af Bordet og støttede Hovedet paa Haanden. Den unge Mand stod lidt op og gik saa hen og lagde kejtet Haanden paa Moderens Skulder.

„Lad være at tænke paa ham, Moder“, sagde han, — „han har lagt baade dit og mit Liv øde, og han er ikke de Taarer værd. Her kan han ikke komme, det er afgjort! Tænk saa ikke mere paa det.“ —

Han lukkede Døren stille efter sig, men da han var borte fra Moderens bedende Stemme, saa skyllede al Skammen, al Kammeraternes halvt skjulte Ondskabsfuldhed, alle de svingende Ydmygelser henover ham som en Bølge af Uvilje og Utaalsomhed.

Det var Lørdag Aften. Paa alle Gadehjørner stod snakkende Smaaklynger af Mænd og Kvinder. Fra en og anden Gaard lød en Lire-

ham. Han beskæftigede sig kun med de Billeder, som hans egen rugende Vrede fremtryllede for ham. Han saa Moderen, der græd, han saa Faderen, som han stod foran Skranken, da han blev dømt, — og han saa Mavé med sine brune, drillende Øjne og de røde Læber, og han saa den forhadte Rival, der vilde stille sig mellem ham og Pigebarnet, han elskede.

Det var først to Timer senere han gik hjemad igen. Der var mere folketomt i Gaderne. Og med et saa han Elley. Aftenens voksende Raseri sydede op i ham og gjorde ham ude af sig selv. Han gik hen til ham med Kamplyst malet i sit Ansigt. Et Øjeblik stirrede de paa hinanden. Ingen af dem havde faaet noget at drikke, men begge var blinde af Lidenskabens Gift. Elley hilste paa Bob med et Drilleri, og da han fejlagtigt tog sin Rivals Tavshed for selvglad Overlegenhed, begyndte han at blive

ren og ud i en næsten mennesketom Gade. Snart var han hjemme, altfor lamslaet af Rædsel til at kunne tænke paa Flugt. Han vækkede ikke sin Moder, men han kunde høre hende røre sig inde i Soveværelset, som om han havde forstyrret hende. „Gaa blot i Seng, Mor“, raabte han til hende. „Jeg er kommet hjem nu!“

Inde i sit Værelse tændte han, men slukkede straks igen. De maatte jo snart komme efter ham. Hvad skulde han gøre? Han stod ved Vinduet og saa efter, om han blev forfulgt. Han kunde mindes, som han stod saadan i Mørke, — hvordan det var den Aften, da hans Fader blev arresteret. Han huskede Moderens Graad, Faderens bøjede Hoved og haabløse Ansigt og saa den lange Ventetid. Dømmen og Appelen, der tog deres sidste Skillinger — forgæves.

Der kom nogen paa Gaden og saa efter Husnumrene. I en Fart

Velgører - - uden at vide det.

Alf. M. Channing.

—0—

Taarnurets dumpe tolv Slag fik Fyrst Dimitri Zvaloff til mekanisk at føle i Bestelommen efter det Ur, der nu i tre Uger havde haft Ophold i en Pantelaaners Skuffe. I seksogtredivte Timer havde han intet spist. Taagen blev med hvert Minut tykkere og tykkere — en klam Fugtighed ofede op fra Gloden og dækkede alt med graat Slør.

Med Pegefingeren strev han langsomt Ordet „Nadia“ paa Ryggen af Bænken paa Thems-Rajen, hvor han sad. Ved Skeret af Gadelysten lagde han Mærke til, at det Stykke Seglgarn, hans ene Støvle er bundet med, var gaaet i Stykker, og da han bukkede sig ned for at binde det, gik Sikkerhedsnaalen op, som holdt hans Jakke sammen.

Uvilkaarligt mindedes han en Aften i Slottet i Petrograd, da Czaren egenhændig fæstede en vis, meget attraaet Dekoration paa hans Bryst — mens denne Naal var en, han havde fundet paa Gaden Brosten udenfor et Films-teater. Han gik, da han kom til at hufte Filmens Titel: „Morkets Engel“. — Hvad, om en Morkets Engel skulde passere gennem et kaldt og bart Værelse, hvor en ganske ung Pige laa syg og lyttede efter hans kendte Trin?

Nadia var hans Datter. — Hun var sytten Aar og alt, hvad hun havde tilbage i Verden — men hun laa for Døden. Den travle lille Væge havde sagt ham det for tre Dage siden. Selvfølgelig den gamle, gamle Historie: „En et Ophold i et varmere Klima vilde redde hende.“

Hun lignede sin Mor. Ligeaa smuk, ligeaa kærlig, ligeaa tosfet stolt af ham endnu! Endnu i Morges, før han drog ud paa sit sædvanlige Togt efter Arbejde, havde hun sagt, at Tanken om, at hun var en Zvaloff, gjorde det lettere for hende at bære deres Fattigdom.

Mon hun — tænkte han — vilde have ment det samme, om hun havde set sin furefulde Fader for en Time siden springe frem og aabne Døre til Biler udenfor Restauranter, hvor hun før havde været en hædret Gæst? Den Slags fortalte han hende aldrig.

Synet af de tavse Vaade, der gled henad Vandet, mindede ham om hans egen elegante Motorbaad fra de gode Dage. De mægtige Lysreklamers rødlige Glød ovre paa den anden Bred fik ham til at tænke paa Glansen af de berømte Zvaloff-Rubiner, naar Nadias Mor bar dem i Kejserlottets Ushab. Den Sensation, det vakte, da man fik at vide, at Bolschevitregeringen havde solgt dem for en Tiendedel af deres Værdi, var endnu Samtaleemnet i Europas Hovedsteder.

Langsomt løsnede hans kolde Fingre Naalen og faldt efter i Underlommen, om Pasjet var der. Han sad længe og stirrede paa det, som det nu laa aabent paa hans Knæ. Han saa et Billede af sig selv i Gaden Øverstuniform smile op mod ham. Underne den stod hans Fødselsdag: 1879. — Det var ingen ond Drøm! Han, det lurvede Fuglekræmper, var Fyrst Dimitri Zvaloff! Langsomt foldede han den irgrønne Bog sammen og stirrede ud i Taagen — uden at se.

En Mand stod stille under Lygten. Den udfulte Russer mødte Dine opfattede hver Enkeltighed i den Nyan-tonnes Øde, hans elegante Læste, den skinnende Silkehat og den Maade, hvorpaa den fede Nakke buledede ud over den hvide Flip. Midtaldrende, under-sættig og absolut velhavende at se til, som han var, gjorde han ikke Indtryk af at være engelsk. Densynlig stod han stille for at faa sin Cigar tændt. Han røbede i sine Lommer efter en Tændstik. Et Øjeblik efter naaede Røgen fra en fin Cigar hen til Russeren paa

Bænken. Synet af en fed Pakke fremmede Pengesedler, der aandskravende var taget op af en Brykklomme og blev holdt i den ene Haand, mens den Fremmede knappede sin Belskratte, fik ligejens noget til at gaa itu i Zvaloffs Hjerte. Var det ikke Stæbnen, der fristede ham ved at række ham Røglen til den Port, gennem hvilken Nadia kunde naa det Land af Sol og Sundhed, hun trængte til?

Ved Gud — Nadia skulde reddes! Han rejste sig op og stod lidt i Skyggen af et Træ og iagttog den fremmede. Med et Pantherspring var Zvaloff over den Fremmede, hans fædte Fingre bødte sig ind i den fede Hals. Det var, som han igen drømte en rædselsfuld Drøm — det maatte være et Mareridt — det var et Mareridt! Og hvad kunde det gøre, om man gav Jaadan en Drøm frit Løb?

Den Fremmede gav saa en Grynten fra sig, sank sammen i Knæene under Russerens Vægt, mens hans Dine angstfuldt stirrede ind i Angriberens; for-gæves søgte han at jno sig ud af dette Favnag. Kampen var snart forbi. En underlig Følelse af Opfølelse greb Zvaloff, da hans Fingre luffede sig om de knitrende Bantnoter. Og saa var han gemt bag Taagens tykke graa Slør. Hans Fødder havde som Binger, men han tvang sig til at gaa langsomt. Og da han kom til Huset, gik det Fod for Fod op ad de mange Trapper til Værelset, hvor han og Nadia levede.

Med en mægtig Kraftanstrengelse tog han sig sammen og gik ind. Nadia talte til ham — han hørte det ikke. En uimodstaaelig Trang til at tælle Pengene havde besat ham. Han satte sig og tog dem frem. Hans Ansigt blev hvidt. Hvad var det? Hvad skulde det sige? Var det muligt? Du gode Gud — Sedlerne var ugarvte Kroner! Deres samlede Værdi var nogle faa Francs! Sedlerne faldt ud af hans kraftløse Hænder. Var det for dem, at han havde solgt sin Slægts Værdi og sat en Pris paa sit Hoved?

Han tvang sig til at tænke efter. Nadia og han maatte bort med det samme — før han kunde blive opdaget. Hurtig foer hans Haand op mod Brykklommen, og han rejste sig skælvende. Han havde glemt sit Pas paa Bænken ved Thems! — Hans Offer var om-givet af en lille Skare Nysgerrige. En Politibetjent stod med Notebogen i Haanden for at gøre Optegnelser. Under Lygten stod en Reporter og malede flittigt op — han havde bejret en „god Historie“.

Det viste sig, at den svære Herre, der sad paa Bænken og gned sin ømme Hale, var en Juvelhandler fra Budapest, der lige var blevet bestjaalet for en Gedeftindsøse, der indeholdt tredivte historiske Rubiner. — Den Rendsgerning, at de var asfurerede for 10.000 Pund, vilde gøre denne lille Sag til Morgendagens Sensation for Bladet „Daily Telegram“.

Den svære Herre protesterede i vold-somme Udtryk mod, at der var nogen som helst Grund for ham til at give Møde ved nogen Politistation — ialtfald ikke i Aften. Han havde jo opgivet Navn og Adresse og Telefon! Han søgte sig syg og svag og ønskede blot at komme hjem. Hvis blot nogen vilde skaffe ham en Bille!

Da Bognen svingede ind i Hoved-gaderne, sad i dens ene Hjørne en svær mørk og smilende Herre. Han tog en lille Gedeftindsøse op af Lommen og vejede den tankfuldt i sin fede Haand.

Hele Dagen havde Zvaloff fiddet ved Nadias Seng og ventet paa Politiet. Nu kom der nogen op ad Trapperne! Ved hver Affats tøvede Stridtene. Et Spørgsmaal blev gjort, og et eller andet grovt Svar lod. — Endelig naaede Stridtene op til Døren!

Langsomt aabnede Zvaloff Døren. Der stod et Ekspresbud udenfor. — „Vor der nogen her, der hedder Zvaloff?“

„Det er mig — hvorfor?“ spurgte Zvaloff med rystende Stemme.

„Bærsgod, et Brev,“ sagde Drengen og rakte ham en Konvolut. Uden at vente fujede Budet ned ad Trapperne. De mørke, vilde Dine gjorde ham bange.

Zvaloff aabnede Brevet med rystende Fingre. Der laa hans Pas, hans ubetalte Regning paa Husleje og et Nummer af „Daily Telegram“. Han lagde stille Pasjet paa Bordet. Saa aabnede han mekanisk Ujfen. Fra dens Forside gloede en kæmpemæssig Overstrift ham imøde, undertegnet med blaat:

Stort Juveltyveri!

Zvaloff-Rubinerne igen! Et Forsikrings-selskabs store Tab!

Tyven slipper bort i Taagen!

Med en Naal i et Hjørne af Bladet var fastgjort en ny 100 Punds-note og en lille Pap Papir, hvorpaa der med trykte Bogstaver blot stod: „Med venlig Tat!“

Smilet.

—0—

Et Under er Smilet. Lige saa fuldstændigt, som Solen kan forandre et Landskabs Udseende, naar den en regntrist Efteraarsdag bryder gennem de mørke, tunge Skyer, lige saa fuldstændigt kan Smilet forandre Udtrykket i et Menneskes Ansigt. Øjnene begynder at tindre, Læberne kruses, Panden bliver lutter Klarhed, saa man uvilkaarligt tænker, at der inde i Mennesket er noget herligt skjult, som nu har faaet saa megen Magt, at det ikke længer kan holdes helt indestængt. Det er et Under!

Vi længes vist alle efter, at det vidunderlige skal ske. I alt Fald elsker vi alle at se Smilets Under fuldbyrdes for vore Øjne. Barnet, der sidder paa Moderens Skød, lever og føler Kræfterne komme under Moderens kærlige Smil, ligesom en Plante vokser og trives i Sollyset. Naar hun ikke smiler, bliver det uroligt og bange. Hvis hendes Ansigt bærer Præg af Sorg eller Bekymring eller blot af Alvor, synes Barnet, at noget væsentligt og livsbestemmende mangler; det bliver trist i Sindet og begynder at klynke, som om det vilde sige: Smil Mo'r! Hvorfor smiler du ikke?

De færreste venner sig fra Smilet. De gamle, hvem mange Storme har hærdet, hvis skrøbelige Lemmer hurtigt bliver trætte og let gør ondt, lægger sig ned paa Jorden, kryber paa alle fire og siger Vov vov! giver Børnene Ride-ture paa Nakken og Knæet og Gyngeture paa Armene, blot for at Børnene skal smile til dem, saa der falder Lys over deres Dag. Og det er nok Umagen værd! Kan man i det hele taget se noget skønnere, glædeligere end dette, at Smilet bryder frem paa uskyldige Barneansigter og gør Udtrykket klart og rent? Det eneste skulde da være, om det er endnu glædeligere, mere opløftende, at se Sindet forandre og forskønne et gammelt, rynket Ansigt, paa hvilket Livets Storme, Sorgen og Savnet har sat sit triste Stempel. Saadan et Ansigt kan blive vidunderlig skønt, naar Smilet breder sin lyse, gyldne Glans over det. Skønheden synes vel særlig stor, fordi man ikke havde ventet at finde den der, ligesom man ikke venter at finde nogen Skønhed ved en faldefærdig Rønne, og saa kan dens Ruders Straaler i Aftensolen dog være et opløftende Syn for et skønhedselskende Sind.

Smilet er Solen for Menneskets arme, sorgbetyngede Sind. Se, hvor det lyser op indvendig fra, naar Solen kommer, og Genskeret af dens Straaler strømmer en i Møde fra deres lyse Ansigter. Ligesaa med Smilet; Smil mødes med Smil og forlanger at mødes med Smil,

det vil hurtigt dø hen, hvis intet Smil svarer.

Elskende, alle Venner smiler til hinanden. Møder man et Par Smaabørn med hinanden i Haanden, en rask og frejdig Gut med Baskerhuen paa Snur eller en ung Pige med det søde Ansigt indrammet af lyse Krøller, saa maa man smile til dem, man kan simpelthen ikke lade være at afspejle noget af Solens Glans. Hvis de ikke svarer med Smil, gaar man skuffet videre, der glider ligesom en Sky for Solen, thi man havde ventet det, men svarer de, faar man en Følelse af at „køre frem gennem Straalefryd“, ligesom Bjørnson.

Smilet er Sjælens Sol, som det glødende Himmelleget er Legemet. Smilet er Glansen af den rene, sande Livsglæde. Vi vil bade vor Sjæl saavel som vort Legeme i saa megen Sol som muligt. Men som der er Drankere i Vin, kan der ogsaa være Drankere i Smil. Der er Mennesker, som bestandig smiler og vil, at alle skal smile til dem, fordi de er afhængige af Almandssolskin og haaber de skal faa det ved at smile til alle.

Og er det underligt, at der er Forfalskninger i Smil som i Vin, hvor prangende Etiketter dækker daarlig Saft. Værter og Opvartere smiler til deres Gæster, de Handlende smiler tidligt og sent til deres Kunder, og man venter og fordrer, de gør det som Tak for god Handel — men hvor mange af disse Smil er ægte? Hvor ofte er det ikke en tillært Sammentrækning af de mimiske Muskler, en venlig Grimasse. Jeg tror i alt Fald, det meget sjældent er det Smil, der er Glansen af den indre, dybe Livsglæde, Glæden over at være til, den Glæde, der kan være skjult af Sorg, og Bekymring, Har-me og Bitterhed, men som aldrig kan dø, saalæge Mennesket lever, fordi det er selve Livsnerven, det Smil, der minder om Solen, naar den bryder gennem det tætte Sky-dække og giver Landskabet nyt Liv.

Hvor forstaaeligt, at man med ærlige og uærlige Vaaben kæmper lidenskabeligt om Smilets Lykke, noget af det værdifuldeste, det dyrebareste i Livet, det muntre Lys-strejf mellem Træernes Blade, den gyldneste Blomst, Solen har kysset frem.

Nogle vinder sig en saadan Rigdom af Smil, at de vandrer i en Luft, som bestandig er gylden, og dog kan de kræve mere — stadig mere — at den hele Menneskeheds Smil skal straaale paa deres Vej, og de ender maaske i Lede og uden Tro paa noget Smil i Verden. De er overmætte af Smil, og den overmætte kan ikke godt taale at se det, han har forspist sig i, han faar Kvalme.

Der er andre, som er fattige og gemmer et enkelt Smil i deres Erindring som et Fund, der ikke maa mistes, den Obol, Caron engang før eller siden vil afkræve os alle for at føre os over paa den anden Side, den Obol, der viser, at vi virkelig har levet. Der er mange, der søger et enkelt Smil ud blandt de mange, et Smil, som synes dem at straaale over alle andre. Og der er nogle, som i Ensomheden søger at finde et Smil, som ikke er Menneskers, som ikke kommer og forsvinder, men er bestandigt, evigt.

Lykkelig den, som har Smilets Gave, thi han spreder Glæde og Lykke omkring paa sin Vej. Ja. Evnen til at kunne smile har vi vel alle faaet, men hos nogle er denne Evne ikke — eller kun i meget ringe Grad — blevet udviklet, og hos andre er den blevet indestængt bag en haard Skæl af

Sorg eller Bekymring, af Bitterhed eller Sortsyn.

Tifold lykkelig den, som i sit Hjerter har sanket en Skat, en umistelig Rigdom af Smil; det er maaske kun et enkelt Smil, paa Antallet kommer det ikke an, det ene Smil kan have lige saa stor — ja, ofte større — Værdi end tusinde.

Ulykkelig den, som ikke kan smile! Han skaber ikke Glæde og Solskin omkring sig, men Tristhed og Surhed. Paa samme Maade, man møder et Menneske, møder det os. Prøv en Dag at være smilende og venlig overfor alle, De kommer i Berøring med, eller prøv at være sur og gnaven. De vil snart opdage, at saadan er det. Smilende Mennasker er afholdte og elskede, sure og tvære er frygtede og afskyede. Hvor er det selvføl-geligt! Glæde og Solskin kan vi aldrig faa for meget af, men Tristhed, Surhed og Tværhed møder vi nok af, mere end nok af.

Tifold ulykkelig den, som ikke kan løftes og glædes af Smilet, thi han er fordømt til at gaa sorg-bøjet og glædesløs gennem Livets sollyse Riger. Han har mistet sin Tro paa Smilet og Glæden og forspildt sin Ret og sin Adkomst til Livslykken.

Agnes Hansen.

Allinge Teglværk

anbefaler

Mursten, Tagsten, Drænrør,
Telefon 127.

Regninger, Meddelelser, Konvolutter, Brevpapir, Kvitteringer,

og iøvrigt alle Tryksager til For-retningsfolk, Foreninger og private leveres billigst fra

Allinge Bogtrykkeri.

Bornholms

Spare- og Laanekasses

Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten paa Indskud er paa
3 Mdr. Opsigelse 3,5 pCt. p. a.
Alm. Sparekassetilkaar 3 — —
Boxer udlejes.

Allinge Skærreri

anbefaler sig med al Skæring, Høvlning samt Salg af tørt Brænde i større og mindre Partier til billige Priser.

Tlf. 29. Geert Hansen.

Varm Blodpølse

faas hver Fredag Middag.

Dina Sørensens Victualiehandel

Avismakulatur,

rene Aviser, bundtet i Pakker a 5 kg. (ca 300), sælges for 75 Øre

Allinge Bogtrykkeri.

Flæsk, Kød og Pølser

modtages til Røgning.

Dina Sørensen, Allinge.